

Neuşah

Tin

DESTEK YAYINLARI: 737

EDEBİYAT: 201

NEVŞAH / TİN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları:

1.-8.Baskı: Aralık 2016

9.Baskı: Şubat 2017

10-11.Baskı: Eylül 2017

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-192-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

Neuşah

Tin

I. Bölüm

Cengiz

Terastaki çıplak kadın...

Başkalarının özel alanını gizlice izlemek, gökyüzünden aşağıya doğru hızla kaymak kadar heyecan vericiydi.

İnsanın düşerken yere çakılmayacağından emin olması ne müthiş bir süreç...

Karısının hediye ettiği dürbünle karşı villanın üst kattaki yatak odasını gözlüyordu... Hiç bu kadar zevk aldığı olmamıştı ne zamandır. Bedeninin hazla kasılıp gevşeyebildiğini bile unuttu neredeyse. İki çıplak bedenin dalgalanarak birbirlerine akıp karışmalarını izlemek, sevişmek kadar baş döndürücüymüş meğer. Bir elinde dürbünü, diğer elinde damla damla haz sızdıran sertleşmiş erkekliği...

Odaya dolan güneş mi yoksa izlediği manzara mı onu bu hale getiriyordu bilemiyordu. Ter içindeydi yine... Yangın yeri gibi kavruluyordu içi... Kesik kesik soluyor, iniltiyle kıvranıyordu seyrederken. Karşı penceredeki esmer kadının dolgun yuvarlak kalçalarının arasından içeri saldığını hayal ediyordu okşadığı erkekliğini. Nasıl da ıslak ve sıcaktı kim bilir.

Uzun kıvrırcık saçları vardı kadının simsiyah... Biçimli, düzgün bacakları, kocaman göğüsleri, avucuna alabileceği kadar küçük bir göbeği, yumuşacık...

Adam uzun boylu, kaslı, yapılı ve ateşli... Neler biliyor, nasıl da zevk veriyordu kadına. Seslerini de işitebilseydi keşke. Kadının çılgınlıklarını, adamın küfürlerini, o kirlili konuşmaları da duymak isterdi. "Nerenden sikeyim seni yavrum? Söyle nerenden sikeyim?" mi diyordu adam acaba? Kendi olsa böyle söylerdi muhtemelen.

Kadının bacakları, adamın geniş omuzlarındaydı şimdi. Adamın dar ve kaslı kalçaları hızla gidip geliyor, bazen dinleniyor sonra yine coşkuyla hareketleniyordu. Hemen boşalmak istemiyor belli ki. Kadına zevk vermeyi seviyor bu adam. Belki de bu yüzden her defasında farklı kadınlarla gelebiliyordu eve. Her gün ve her gece durmadan zevk veriyordu bu adam. Hangi kadın hayır diyebilirdi ki ona? Antik Yunan heykelleri kadar kusursuz ve heybetli... Dili ve dudakları da maharetli... Kadının vajinasına gömmüş yüzünü şimdi. Nasıl da iştahlı... Kadının mahrem kuyusunu sonuna kadar içmek istiyor sanki. Dinmiyor susuzluğu, kanmıyor hiç, doymak bilmiyor. Daha da, daha da yutmak istiyor kadının vajinasını. Isırıyor da galiba. Kadın bazen aniden bırakıyor kıvrınmayı, adamın başını tutup geri çekiyor kendini. Evet... Kesin isırıyordu kadının vajinasını.

Adam ayağa kalkıp hırpalar gibi sertçe kucakladı kadını. Terasın kapısını ayağıyla itip açtı. Hiç çekinmiyorlardı etrafındaki villalardan. Ya başkaları da izliyorsa? Nasıl bu kadar cesur olabiliyorlardı...

Yüksek ihtimalle kendisi buna cesaret edemezdi. Storları indirmeden bir kez olsun sevişmemişti karısıyla. Buna dayanamazdı çünkü. Karısını izlemelerine tahammül edemezdi. Kimsenin, erkekliliğine bakmasını da istemezdi herhalde.

Yoksa ister miydi?

Karısının içinde gidip gelirken başka bir kadının ya da erkeğin ona bakmasından haz duyabilir miydi?

Belki...

Neden olmasın?

Adamın cesaretine hayran kaldı. Kadın da korkusuz, gözü kara belli... Kimin ne gördüğü umurlarında bile değil. Hatta belki özellikle izlenmek istiyorlardır, olamaz mı? Terasa çıkınca ikisi de daha fazla hareketlendi sanki. Gösteriş mi yapıyorlar yoksa? İştah kabartmak ister gibi bir halleri var.

Adam, kadını tentenin altındaki bar taburesine yaslayıp arkasına geçti. Kalçalarını ayırıp girdi yine içine. Tokatlamaya başladı o dolgun kalçaları... Çok sert vuruyordu ama... Var gücüyle indiriyordu darbeleri. Daha derine yaslıyordu erkekliğini bu kez. Daha hızlı, daha derin... Durmadan gelip gidiyordu kadının içinde.

Artık daha fazla dayanamayacaktı izlemeye. Dakikalardır okşayıp durduğu erkekliği infilak edecekti neredeyse. Belli ki adam da gelmek üzereydi. O da dayanamıyordu artık. Kadını tabureden indirip diz çöktürdü yere sertçe. Yüzüne de okkalı bir tokat yapıştırdı. Saçlarını kavrayıp boynunu büktü. Taşmak üzere olan erkekliğini kadının ağzına sokup acı çeker gibi inlemeye başladı adam.

Kadının kalçaları dürbünü dolduruyordu nihayet. Üstelik eğilince iyice açılmıştı vajinası. Kalçaların arasından görünen bu karanlık, ıslak ve kızarmış kuyuya bakmak çılgına çevirdi onu. “Şahane bir manzara” diye geçirdi içinden.

Pencerenin önünde duran pembe Jozefin koltuğun üstüne yığıldı. Dürbünü bir an olsun indirmeden erkekliğinin infilak etmesini bekledi. Daha hızlı ve daha sertçe okşamaya başladı onu. Kadının da sol kalçasında mavi bir kelebek dövmesi vardı karısındaki gibi... O da kavruk tenli, yapılı... Bu kusur-

suz bedeni izleyerek boşalırken karısını arzuladı birden. Onun ağzına boşalabilmeyi nasıl da isterdi Şu an. Onun güzel yüzüne erkekliliğini dayayabilse, akittiği her hazzı ona yudum yudum içirebilse ne güzel olurdu. Ama ne anlardı ki Fatma oral seks yapmaktan? Kocasının erkekliliğini ağzına almıŐılıđı mı vardı? Tutku kim Fatma kim? Bir kez olsun zevk içinde kıvranıp kaldırmamıştı bacaklarını kocasının omuzlarına. Onu eliyle getirmeyi bile öğrenememiŐtı bunca yıldır. Elleri bir tek yemek yapmaya yarardı onun.

Oh çekerek sönüp yığıldı koltuğa sonunda. Gözlerini kapatıp devirdi başını. Güneşte çözölen bir kardan adamdı sanki. Yavaş yavaş yayılıp geniŐledi bedeni. Müthiş bir rahatlamaydı bu. Muazzam bir sarsıntıdan sonra hiçliğe teslim olmak... Hiçliğin içindeki melodilere teslim olmak... Chris Rea'nın Josephine Őarkısını mırıldanıyordu Şimdi... Gençliğinde en çok dinlediği Őarkıydı... *Josephine, I'll send you all my love, babe... And when I am far away oh so far away I'll send you all my love, Josephine.* Parmakları gevŐedi, erkekliliği yumuŐadı. Bacaklarından süzölen ıslaklığa dokundu. Gözlerini açmak istemedi. Bir süre daha, kadının dürbünü dolduran kalçalarına baktı içinden. Karısının hediye ettiği dürbünle bu denli eğlenebileceğini hiç tahmin edemezdi. Belki Fatma'yı da davet etmeliydi bu oyuna.

NasılŐa karşı villanın yatak odası bir gün bile boş kalmıyordu. Kadınlar bayılıyorlardı bu adamla seviŐmeye. Belki Fatma da eğlenirdi. Belki o da heyecanlanır, gördüklerini yaşamak isterdi kocasıyla. Kesinlikle bu teklifi yapacaktı karısına. Bunca yıldır sönmüş bir evliliğin her Şeye rağmen kıvılcımlanabileceğine inanıyordu içten içe.

Ayağa kalkıp son bir kez daha kaldırdı dürbünü karşı villaya. Ne yapıyorlardı acaba? Adam kadının giyinmesini bile beklemeden hemen çıkıp gidecek miydi? Belki banyoda devam ederlerdi seviŐmeye ama onu izleyemezdi. Bu cepheden ancak yatak

odası ve teras görülebiliyordu. Dürbünü terasın her köşesinde gezdirdiği halde adam yoktu görünürde. Yatakta da değildi.

Tahmininden daha da uzunmuş kadın. Bacaklarını kavuşturmuş, tentenin altındaki hasır divana uzanmış boylu boyunca... Bir eli parmaklarına kıstırdığı sigarayı dudaklarına taşıyor, diğeri vajinasıyla oynuyor. Ne eğlenceli kadın... Nasıl da güveniyor kendine. Belki de en başından beri biliyor izlendiğini. Oyunu bitirmiyor bir türlü.

Sonra yavaşça kalkıp terasın tırabzanlarına doğru yürüdü kadın... Sigarasını atıp başını kaldırdı karşı villaya doğru. Görmüş müydü yoksa? Dürbüne bakar gibiydi... Bakışları merceği deliyor, adamın gözlerine kadar uzanıyordu sanki. Yakalandığını sanıp panikledi Cengiz. Ne yapacaktı şimdi? Fatma'nın kendi elleriyle diktiği uzun kadife perdeler ilk kez işe yarayacak, mor ve ağır perdenin arkasına gizleyecekti kendini.

Birden göğsünün üzerinde kocaman bir yara açıldığını hissetti. Uzun uçlu keskin bir bıçak kalbine kadar uzanıp saplanıverdi. Göğüskafesi çatırdayarak açılıyor, duyduğu acı giderek dayanılmaz bir hal alıyordu. Kadının bakışları durmadan bıçak fırlatıyordu Cengiz'in üzerine.

"Ah!" diyerek kalbini tuttu acıyla. Dürbünü yere düşürdü. Az önce hazla kıvranan bedeni acıyla sarsılıyordu şimdi. Titremeye başladı Cengiz. Buz kesti ortalık. Çok üşüyordu şimdi çok...

Terastaki çıplak kadın da yoktu artık.

Hediye ettiği dürbünle kocasının onu izlediğinin farkında bile değildi oysa...

II. Bölüm

Fatma, Cengiz

Bilmek iyidir ama bilmiyor gibi yapmak daha iyidir...

2 ay önce...

Yatağın üzerindeki bu morlu yeşilli türban da nereden çıktı şimdi? Kim buldu da katlayıp bıraktı onu buraya? Kendi bile unutmuştu nereye kaldırdığını. Aramaya kalksa evin altını üstüne getirir yine de bulamazdı. Çağrılmış da gelmiş gibi konuşmuş sanki yatağın üzerine. Daha bir iki gün önce dalgalanıp geçmişti aklından bu türban. Eski resimlerinde görmüştü onu. “Kim bilir nereye atmışımıdır, kaybolup gitmiştir...” diye geçirmişti içinden. Bağladığı son türbandı bu. Nasıl unutulabilir ki... Hele ki babasının ona ellerinin güzelliğini saklaması için giydirdiği siyah eldiveni. Sebepsiz yere durup dururken şimşek gibi çakıp sönyordu o yıllardaki hali gözünün önünde ve her görüntüde hep bu türban vardı başında. Sanki ortaya çıksın diye düşünerek davet etmişti eski türbanını. İşte yayılmış duruyordu karşısında.

Silkeler gibi sallayarak havalandırdı önce. Renkli bir kartal

kanatlanıp süzöldü havada. Gülsuyu, amber ve naftalin karışımı bir koku yayıldı odaya... Eskiden de böyle açardı türbanlarını. Üzerinden yıllar geçmemiş gibi... Baba evinde geçen günleri hatırladı... “Ezan sesi” dedi kendi kendine... Onun için nefes almak gibi bir şeydi ezanı dinlemek... Çok mu kopmuştu acaba çocukluğundan? Geri dönmek imkânsız mıydı acaba?

Odanın girişindeki altın varaklı büyük boy aynasının önünde durup başına doladı, sonra bir kanadını tepesine katlayıp tuttu. Eli hâlâ ne kadar da alışkın türban bağlamaya. Yüzüne baktı uzun uzun. İri gözleri daha bir ortaya çıktı. Dudakları şimdi daha dolgun... Kıvrıkcık gür saçları türbanı derli toplu, biçimli gösteriyor. Kapanmak hâlâ çok yakışıyor Fatma'ya. Çöl kadınları kadar büyümlü ve gizemli... Yine de hiç pişman değil ama türbanı terk ettiğİ için. Yıllar önceki bir mevzuydu bu. Köprünün altından çok sular aktı bugüne kadar. Gizemdi Fatma'nın kaçmak istediğİ dünya gerçeğİ... Gizemli olmak, ilgi çekmek, merak edilmek istemiyordu. Açık olmak, şeffaf olmak istiyordu. Kaçtığın şeye dönüşürdün oysa, açıldıkça daha da kapanmaktaydı Fatma...

Kendini aynada izlerken geçmişı hatırladığını ve giderek göğsünün sıkıntıyla kabarmaya başladığını hissetti. Hızlıca çekip çıkardı başından eski türbanını, bir hışımla giyinme odasına girdi, gelişigüzel elbiselerin arasına fırlattı. Üst rafların birinden dikiş kutusunu kaptığı gibi salona geri döndü.

Cengiz salonda kahvaltı masasında günlük gazeteleri okumaya devam ediyordu hâlâ.

Kendi kendine yüksek sesle konuşma huyu da olmasa iyiydi ama evin cinleriyle sohbet etmeyi seviyordu işte.

“Bu dangalak gazeteci fazla ileri gitti bu kez. Kafayı mı yedi eceline mi susadı kim bilir. Ama ben kulağınİ çeker miyim? Çekerim tabii... Boyunun ölçüsünü alır mıyım, sülalesininkini bile alırım.”

Berjerin üzerine dün gecedan yaydığı elbiseyi kucağına alıp yaka kısmını işlemeye başladı Fatma. “Evet, evet... Doğru, haklısın” diye geveleyip durdu bir süre. Zaten Cengiz’in Fatma’ya bir şey anlattığı yoktu ama ara sıra tepki veriyor olması da fena değildi tabii. Hiç değilse dinliyormuş gibi yapıyor, çaba gösteriyordu. Karısından yükselen mırıltılar hoşuna gitti Cengiz’in. İyice hararetlendi konuşurken.

“Bu adam tam bir geri zekâlı biliyorsun değil mi?” dedi. Fatma’nın zarif elleri kucağındaki işlemeyi okşuyor gibiydi. Bakışları renkli ipliklere kenetlenmiş. Dalgın sanki... Başını kaldırmadan konuşuyordu kocasıyla. “Yine senin hakkında haber mi yapmış?” diye sordu. *Neyse ki konuyu anlamış...*

“Şu yazdıklarına bak hadsiz herifin” diye devam etti Cengiz. “Yine başbakanla ilişkiye takmış kafayı. Bok bulacak sanki enayi. Kıskanıyor mu, manyak mı, işgüzar mı anlamadım. Kahraman olacak sanki bu haberlerle. Vay efendim başbakana neden bu kadar yakınmışım. Bu samimiyetin ardında hangi planlar yatıyormuş acaba? Bu ittifaktan kim bilir neler çıkacakmış. Gözü üstümdeymiş falan filan... Aman ne dâhiyane tespitler. Herif Sherlock Holmes... Bunlar hep kıskançlıktan biliyorsun değil mi Fatma? Çekemiyorlar kocanı. Çatlıyorlar.”

“Doğru haklısın” dedi Fatma yine. Konuyu kaçırmıştı bu kez. Cengiz’in ağzına götürdüğü kırmızı renkli, altın yaldızlı –Versace– kahve fincanına takılmıştı gözü. Dün gece gördüğü rüyayı hatırlatmıştı bu ona. Kutsal alana girme izini verilmiş yabancı bir madde olarak algılıyordu beyni bu fincanı. Dikkatini dağıtıyordu. Mabedinde böylesi yasaklı, tahrik edici, zihin aldatici şeyler istemiyordu Fatma. Fatma’nın eli dokunduğu yerin bakırleşmesini arzulardı, şehvetlenmesini değil... *Tahrik eden, akıl karıştıran, iradeyi yoldan çıkararak her şey zehirdir.*

“Herifin tekerine çomak sokuyorum herhalde. Bu kadar kudurduğuna göre” dedi Cengiz. Fakat bu kez karısından beklediği “Doğru haklısın” cevabı gelmeyince bozuldu sanki. Merak ettiğiinden değil, karısında bir değişiklik olduğunu seziyor gibiydi sesi.

“İyi misin sen?”

“İyiyim” dedi Fatma. Solgundu yüzü. “Garip bir rüya gördüm dün akşam. Altın renkli iki göz gördüm. İki gözün iç içe geçtiği bir sembol vardı. Kızgın bir demirle kalbimin orta yerine dağladılar onu. Altın Göz dediler. Sinirim bozuldu.” Fatma elini göğsünün üzerinde sıkıntıyla gezdirirken boğuluyor gibi güçlkle nefes almaya başladı birden. “Kadın yine iyi saatte olsunlara karıştı galiba” diye geçirdi içinden Cengiz. Çok öfkeleniyordu böyle zamanlarda. “Yine garip rüyalar, yine garip rüyalar...” dedi Cengiz iç geçirerek. *Bu kadın iyice kafayı yedi.* “Sabah sabah bıçkı dikiş... Güler yüz yok, günaydın yok, iki muhabbet yok... Kız olgunlaştırma enstitüsü mü burası? Sabahın köründe derdin ne senin Fatma? Tamam anladık hamarat-sın. Yirmi yıldır böylesin. Neyin çabası bu?” diye çıkıştı.

Bir sabah da işe gitmeden evvel şöyle baş başa oturup kahvaltı etseler, doğru düzgün iki laf konuşup dertleşseler olmaz mı sanki? Fatma’daki değişim dikkatinden kaçmıyordu Cengiz’in. Kitaplar, kurslar, seminerler, eğitimler, yoga, reiki, nefes derken iyice başkalaşmaya başlamıştı bu kadın ya hayırlısı. “Bu yaştan sonra bakalım ne çıkacak bu işin altından?” diye düşündü Cengiz.

“Aslı’nın mezuniyet elbisesini işliyorum” dedi Fatma, yine başını kaldırmamıştı.

“Hani beğenmişti elbisesini ne oldu şimdi?”

“Beğendi ama heyecanlanmıyormuş. Bir şeyi eksik bunun deyip duruyor. Üzerine desen istedi. Aslı bu, olduğu kadarıyla yetinir mi hiç?”

“Küçükhanıma Paris’ten kıyafet alıyoruz hâlâ beğenmiyor” diye yakındı Cengiz. Yine evin cinleriyle konuşur gibi havaya anlatmaya başladı. “Benim kızımın mezuniyet kıyafeti tabii ki Paris’ten gelecek ama kıyafete elde nakış işlemek de neymiş? Sen git dünyaca ünlü bir modacının on beş bin euroluk kıyafetini al, sonra üstüne işleme yap. Görgüsüzlüğe bak!”

“Bize görgüsüz derken sen nesen acaba?” demek isterdi Fatma ama sustu. Zihin üzerine çalışmalar yapıyordu son günlerde. Başkalarına yönelik yapılan bütün ithamlar aslında kişinin kendisiyle yüzleşmesiymiş meğer. Yaptığım her eleştiri kendine yönelikmiş aslında. Bir ara yine “Doğru haklısın” dedi dalgın dalgın... Ego haklı çıkmak, sinirlenmekte, kızmakta haklı olduğunu duymak isterdi her zaman. Böylece sinirlenmeye devam edebilirdi... Kuduz bir hayvan gibi yemini beklerdi. “Haklısın” sözünü duyuncaya kadar kudurmaya ve etrafa saldırmaya devam ederdi. Bu sözcük kanlı bir et parçasıydı ego için. Önüne atıldığında rahatları. Bir süre oyalanırdı onunla. Ta ki kendine yeni bir av buluncaya kadar... Kısa bir süre için rahatlamıştı Cengiz de. “Çay alabilir miyim Fatma?” diye sordu. İsteddiği gibi iletişim kurabilmenin zaferini yaşamak istiyordu kendince.

“Dudu!” diyerek salon kapısına doğru seslendi Fatma yerinden kalkmadan. “Cengiz Bey’in çayını tazele lütfen.”

“Tamam gerek yok” diyerek ayaklandı Cengiz. “Saat sekiz olmuş zaten. Geç kaldım.”

Birkaç saniye içinde yuvarlanan dev bir dolma gibi salona dalan Dudu, “Çayınızı tazeleyeyim Cengiz Bey” diyerek kapı bardağı. Ter içindeydi. Yüzü gözü kıpkırmızı... Sol yanağını kaplayan mavili morlu doğum lekesi canlanmış da kımıldanıyor gibiydi. Çürümüş bir denizanası taşıyordu sanki yüzünde. Başını da açmış yine. Oysa kapalıyken biraz da olsa gizleyebiliyordu yanağındaki çürük deniz canlısını. Bu haliyle insan

içine çıkarılamazdı. Keşke yeni bir hizmetli alsalardı artık. Yirmi yıldır bu kadına her baktığında midesi kalkıyordu Cengiz'in ama yapacak bir şey yoktu. Fatma'nın başka birine güvenmesi mümkün değildi şu saatten sonra. Aslı ve Kerim, Dudu'nun elinde büyümüşlerdi ne de olsa.

“Ne bu halin böyle Dudu?” diye sordu Cengiz. Acır gibi mi, tiksindir gibi mi bakıyordu belli değil. Bunu Fatma'dan başkası anlayamazdı zaten. Cengiz'in sesindeki sıkıntıyı sezmişti. Öfkelenmesine ramak kalmıştı, kendine yeni bir av bulmuştu belli ki. Başını işlemeden kaldırıp kocasını izlemeye başladı Fatma.

“Çayınızı tazeleyeyim de ne demek öyle? Çay ocağında mı çalışıyorsun sen. Çay alır mısınız diye sorulur. Yirmi yıldır öğrenemedin Dudu” diye çıkıştı Cengiz. Bağırılmıyordu ama kaşları çatılmıştı bir kere. “Bu kılıkta böyle dolaşılır mı? Ter içindesin. Saçın, başın... Çekidüzen ver kendine.”

Dudu çok mahcup hissetti şimdi kendini. Yerin dibine girse iyiydi. Haklıydı Cengiz Bey... Kılık, kıyafet, temizlik önemliydi ama aksilik işte. “Haklısınız. Banyoyu ovalıyordum da siz böyle birden çağırınca...”

“Tamam sen çık Dudu. Ben hallederim” dedi Fatma. Kalkıp iki çay doldurdu. Gazeteleri kaldırıp, masaya oturdu.

“Biraz daha otursana Cengiz... Yarım saatten bir şey olmaz, gel çay içelim” dedi. *Günah çıkarmak için biraz geç kalmadın mı Fatma? Saat sekiz.*

“Geç kaldım. Çıkmam lazım” dedi. Sandalyenin sırtına astığı ceketini giyip iş çantasını, telefonunu ve anahtarlarını toparlayıverdi hemen.

“Akşam da geç geldin zaten. Biraz geç gidebilirsin” diye ısrar etti Fatma ama boşunaydı artık.

“Aynı şey değil Fatma. Ne alakası var? Akşam nerede olduğumu biliyorsun. Yurtdışından misafirlerimiz vardı.”

Hayır bilmiyordu Fatma. Kocasının dün geceyi hangi kadınla geçirdiğinden haberi yoktu. Yurtdışından gelen misafirlerin çoktan ülkelerine geri döndüğünü öğrenmişti şirketten. Çocuk olsa kanmazdı bu yalanlara ama kanıyormuş gibi yapmakta bir sakınca görmüyordu artık. Çok önemli değil ama nasılsa dün geceki hatunun kim olduğunu yumurtlamak için aramaya başladılar birileri. *Dedikoducu sosyete.*

Fatma kişilerle hiç uğraşmazdı ama yine de kocasının yatığı kadınların kimler olduğunu öğrenme arzusundan alıkoyamıyordu kendini. Kocasının koynuna giren bazı aşüftelere magazin programlarında rastladığı da oluyordu. Hatta bazılarıyla aynı kıyafetlere, aynı takılara sahip olduğunu bile yakalıyordu. Alışverişini her zaman kendi yaptığına göre kocasının metresleriyle aynı eşyalara sahip olması ya tuhaf bir tesadüftü ya da Cengiz, Fatma'dan kopya çekiyordu sevgililerine sürpriz hazırlarken. *Adi aşüfteler.*

Düzenli olarak yaptığı zihin çalışmalarını henüz hayatına adapte edememiş olduğunu düşündü Fatma. Yargılayıcı düşüncelerdi bunlar. Yargı salgın hastalıklar gibiydi. Başkasına aşüfte demek seni de öyle yapardı. Bunu biliyordu Fatma ama zihnine ve yargılarına engel olamıyordu. Daha çok çalışması lazımdı çok.

“Erkektir yapar. Yapabildiği kadar da yapsın zaten, ne çıkar?” diye düşündü sonra. Bu düşünce şeklinin de işe yaramaya çağını bildiği halde bir süre daha avunmasına yeterdi.

“Hadi ben kaçtım Fatma. Eyvallah” deyip çıktı Cengiz.

“Devekuşu seni” diye mırıldandı Fatma kocasının arkasından. Zavallı bir tebessüm kırıldı dudağının kenarında. “Kıçı açıkta kalmış haberi yok” diye söylendi kendi kendine.

Kahvaltı masasında Cengiz'in yerine oturup gazeteleri aldı eline. Kocasının hakkında yazan gazetecinin köşe resmine baktı bir süre. “Karizmatik adam” diye geçirdi içinden. Memleke-

tin en güvenilir habercilerinden biri. Şimdiye dek yalanlandığı görülmemiş adamın. Ne istiyordu acaba Cengiz'den? Neyin kokusunu almıştı kim bilir. Muhakkak bir sebebi vardı ama "Bilmezlikten gelmek daha iyi" diye düşündü Fatma. Kurcalamak en iyisi... Oysa başlarına ne geldiyse hep kurcalamaktan gelmişti. Senelerdir Cengiz'in her dediğine "haklısın", her yaptığına "doğrudur" demesi onu bir canavara dönüştürmemiş miydi? *Her an ereksiyon halinde dolaşan azgın bir canavar.*

Çayı da iyice soğumuş. Kahvaltıda gazete mi okunmuş hiç? Ne saçma. Dudu'ya seslenip yanına çağırdı. Üstünü başını temizlemiş, başını bağlamış, yüzü yerde geldi Dudu.

"Kusura bakmayın Fatma Hanım" dedi. "Siz sabah banyoyu şey ettirince..."

Fatma konunun uzamasından sıkılmış gibi öfleyip pöfleyerek "Boş ver onu şimdi" dedi. "Benim eski türbanı nerden buldun sen?"

"Ne türbanı Fatma Hanım, haberim yok" dedi Dudu, yanındaki denizanasını omzuna gömerek.

"Yatağın üstünde katlı duruyordu."

"Ben hiç ellemedim, görmedim bir şey."

"Tamam boş ver o zaman" dedi Fatma. "İşine bak sen."

Bunca yıldır kendine doğru yol almaya çalışıp duruyordu ama hayatında olup biten hiçbir şeyin ne anlama geldiğini okuyamıyor, tek başına yorumlayamıyordu bir türlü. "Yanlış yere mi yol alıyorum acaba?" diye geçirdi içinden. "Kendim sandığım bir yere gidiyordum belki de ama o ben değilimdir aslında."

Bir yerde bir yanlışlık vardı ama ne? Onca eğitime, kursa, seminere, kampa rağmen tek başına hiçbir düşüncenin içinden çıkamamak, olmak istediği gibi biri olamamak garip değil mi? Bildikleriyle yüzleşmemek ya da bilmiyormuş gibi yapmayı güç gösterisi sanmak, kendine çelme takmak anlamına gelmez miydi?